

## UZASADNIENIE

I. M. zaobserwowała, że L. K. prowadzi po drogach publicznych samochód marki R. o nr rej. (...) należący do jej partnera A. S. (1), mimo że nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

W dniu 08 czerwca 2019 roku ok. godz. 17.00 I. M. zauważyła, że L. K. i A. S. (1) z trojgiem dziećmi wyjeżdżają samochodem, który stał zaparkowany przy ul. (...) w W.. Kierowcą był A. S. (1). Wraz z mężem A. M. (1) i córką postanowili pojechać za nimi swoim samochodem marki O.. W okolicach miejscowości F. A. S. (1) zatrzymał pojazd. Na miejsce kierowcy usiadła L. K., a A. S. (1) na miejscu pasażera. L. K. kontynuowała jazdę w miejscowości F.. Wówczas zauważyła, że I. M. jedzie za nią. A. M. (1) nagrywał część zdarzenia telefonem. P. w M. I. M. postanowiła zająć drogę L. K., dlatego na rozwidleniu dróg, gdy L. K. skręciła w lewo, pojechała prosto. Wówczas L. K. zatrzymała pojazd i przesiadła się na miejsce pasażera. Gdy I. M. podjechała do pojazdu A. S. (1) L. K. zajmowała już miejsce pasażera.

L. K. i I. M. prawie od czterech lat pozostają w konflikcie.

### **Dowód:**

- częściowo wyjaśnienia obwinionej L. K. (00:07:15-00:11:35 na k. 68)
- zeznania świadka I. M. (00:17:30-00:27:34 na k. 68-69)
- zeznania świadka A. M. (1) (00:28:07-00:38:13 na k. 69-69v)
- zeznania świadka A. S. (1) (00:38:13-00:45:41 na k. 70)
- dokumentacja fotograficzna (k. 10)
- nagranie (k. 13)
- protokół oględzin płyty CD (k. 14-14v)
- pismo ze Starostwa Powiatowego w W. (k. 58)

L. K. urodziła się w (...) rok. Ma wykształcenie gimnazjalne. Jest panną. Ma dwoje dzieci w wieku 3 i 5 lat, które pozostają na jej utrzymaniu. Jest osobą bezrobotną. Miesięczny dochód jej rodziny wynosi 1900 zł. Składają się na niego alimenty oraz świadczenia 500+. L. K. była uprzednio karana mandatem karnym kredytowanym za czyn z art. 94 §1 kw popełniony w dniu 19 maja 2019 roku.

### **Dowód:**

- dane podane przez obwinioną do protokołu rozprawy (00:04:43-00:06:05 na k. 67)
- dane o osobie (k. 22)
- notatka urzędowa (k. 28)

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 12 lipca 2019 roku, w sprawie II W 187/19 L. K. została uznana za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, tj. wykroczenia z art. 94 § 1 kw i za to wymierzono jej karę 500 zł grzywny. Od powyższego wyroku obwiniona wniosła sprzeciw. W związku ze skutecznym wniesieniem sprzeciwu, niniejsza sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie.

L. K. nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia. Wyjaśniła, że w dniu 08 czerwca 2019 roku samochód marki R. prowadził A. S. (1). Zaprzeczyła, by ona kierowała samochodem. Wskazała, że I. M. jechała

samochodem marki O. za nimi. Podała też, że są w konflikcie z I. M.. Przyznała, że została już raz ukarana mandatem karnym kredytowanym za wykroczenie polegające na prowadzeniu pojazdu po drodze publicznej bez wymaganych uprawnień. Wówczas przyjęła mandat, bo Policjanci zagrozili jej wstrzymaniem kursu prawa jazdy (00:07:15-00:11:35 na k. 68).

Wyjaśnienia L. K. zasługują na danie im wiary jedynie w części. Sąd odmówił wiary jej wyjaśnieniom w zakresie, w jakim podała, że w dniu 08 czerwca 2019 roku w miejscowości F. nie kierowała pojazdem marki R.. W ocenie Sądu jej wersja zdarzenia – wspierana przez A. S. (1) - była ukierunkowana wyłącznie na uniknięcie odpowiedzialności za wykroczenie. Przeciwno uznaniu jej wersji za wiarygodną przemawiał zgromadzony materiał dowodowy – z wyjątkiem zeznań A. S. (2). Fakt, że w dniu 08 czerwca 2019 roku L. K. kierowała pojazdem mechanicznym wynika jednoznacznie z uznanych za wiarygodne zeznań I. M. i A. M. (1), którzy poruszali się za obwinioną. Nagrali oni też przedmiotowe zdarzenie. Z nagrania wynika jednoznacznie, że na miejscu pasażera obok kierowcy siedział wówczas mężczyzna.. Skoro w samochodzie znajdował się jedynie A. S. (1) i dzieci, to samochód musiała prowadzić L. K.. Na wiarę zasługują wyjaśnienia obwinionej w części, w której przyznała, że miało miejsce zdarzenie, że I. M. i A. M. (1) jechali za nimi swoim samochodem marki O..

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadka I. M., uznając je w zasadzie za spójne, stanowcze i logiczne (00:17-30-00:27:34 na k. 68-69). W głównej mierze to na jej relacji Sąd oparł swe ustalenia w niniejszej sprawie. Jej wersja poparta została zeznaniami A. M. (1). Co prawda osoby te, jako skonfliktowane z obwinioną, mogły przejawiać skłonność do składania nieobiektywnych zeznań, jednak w ocenie Sądu w relacji tych świadków brak jest elementów świadczących o konfabulacji czy próbie manipulowania faktami. Nadto ich zeznania znajdują potwierdzenie w sporządzonym przez A. M. (2) nagraniu zdarzenia. I. M. zeznała, że jechała za L. K. i A. S. (1) celowo od ulicy (...) w W.. Samochód prowadził wtedy A. S. (1). Z. w F. widziała jak A. S. (1) wsiadał do swojego samochodu na miejsce pasażera obok kierowcy. Samochód dalej prowadziła L. K.. Wówczas jej mąż A. M. (1) zaczął nagrywać to zdarzenie na telefonie. L. K., gdy zauważyła ich, uciekała aż do miejscowości M.. W M. koło szkoły L. K. skręciła w lewo. Wówczas postanowiła pojechać prosto, objechać budynek, aby zajechać im drogę i nagrać L. K. i A. S. (1) od przodu. Zanim jednak objechała budynek, L. K. zdążyła się przesiąść z A. S. (1). Zeznania I. M. korelują z zeznaniami świadka A. M. (1) (00:28:07-00:38:13 na k. 69-69v), które Sąd ocenił podobnie. Potwierdził on, że jechali za L. K. i A. S. (1). Widział jak A. S. (1) przesiada się na miejsce pasażera obok kierowcy i jak następnie L. K. prowadzi samochód. Od tego momentu zaczął ich nagrywać. W samochodzie było troje dzieci. Jak zajechali im drogę, to A. S. (1) i L. K. przesiadli się. Potwierdził też, że pozostają w konflikcie.

Zeznaniom świadka A. S. (1) Sąd dał wiarę jedynie w części (00:38:13-00:45:41 na k. 70). Zeznania A. S. (1) w zakresie w jakim podał on, że jechał wraz z L. K. w stronę M., a za nimi I. M. i A. M. (1), którzy następnie zajechali im drogę zasługują na wiarę. Na przymiot wiarygodności nie zasługują jego zeznania co do tego, że to on przez cały czas prowadził samochód. Są one sprzeczne z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami. W ocenie Sądu twierdzenia te mają wspierać linię obrony obwinionej.

Istotne w niniejszej sprawie było nagranie wykonane przez A. M. (2) (k. 13). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że nagranie te pochodzi z dnia 08 czerwca 2019 roku. Okoliczność ta nie była też kwestionowana przez strony. Wynika z niego wprost, że w samochodzie marki R. miejsce pasażera obok kierowcy zajmuje mężczyzna (00:02:20). Wskazuje to jednoznacznie, że kierującą była L. K., a pasażerem A. S. (1). Poza nimi w samochodzie, co jest w sprawie bezspeczne, nie znajdowała się inna osoba dorosła.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także pozostałe dowody z dokumentów. W ocenie Sądu brak było podstaw do podważenia autentyczności wskazanych dokumentów oraz informacji w nich zawartych. Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.

L. K. została obwiniona o to, że w dniu 8 czerwca 2019 roku około godziny 17:15 w miejscowości F. kierowała samochodem osobowym marki R. (...) o nr. rej. (...), nie posiadając do tego uprawnień, tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 kw.

W art. 94 § 1 kw zostało stypizowane wykroczenie prowadzenia pojazdu bez wymaganych uprawnień. Jest to wykroczenie formalne, może być popełnione tylko przez działanie. Jego istotą jest stworzenie abstrakcyjnego niebezpieczeństwa. Do realizacji znamion wykroczenia dojdzie w każdym przypadku prowadzenia pojazdu bez uprawnień, niezależnie od faktycznych umiejętności kierującego takim pojazdem (zob. W. Radecki (w:) M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz..., 2013, s. 679). Użycie przez ustawodawcę w dyspozycji przepisu pojęcia „pojazd” oznacza w tym przypadku, że chodzi o każdy rodzaj pojazdu, którego prowadzenie na drodze publicznej wymaga określonych prawem uprawnień - bądź ze względu na rodzaj pojazdu, bądź też ze względu na wiek kierującego pojazdem.

L. K. w dniu 08 czerwca 2019 roku prowadziła pojazd mechaniczny, którym niewątpliwie jest samochód osobowy marki R. o numerze rejestracyjnym (...). Stwierdzić należy, że tego dnia obwiniona nie posiadała żadnych uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Okoliczność ta jest bezsporna, w świetle informacji otrzymanej ze Starostwa Powiatowego w W.. Również oczywistym jest, że droga w F., którą poruszała się L. K. należy do dróg publicznych. Co prawda L. K. kwestionowała fakt popełnienia tego czynu, jednak w świetle zeznań I. M. i A. M. (1), jak i nagrania z przedmiotowego zdarzenia, jej wyjaśnienia nie zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności.

Obwiniona popełniła zarzucane jej wykroczenie umyślne. L. K. miała świadomość sprzeczności swojego postępowania z przepisami ruchu drogowego, które niewątpliwie zlekceważyła. Nie sposób bowiem uznać, że obwiniona nie miała rozeznania co do elementarnych zasad, tj. że niedozwolone jest poruszanie się pojazdem mechanicznym bez uprawnień, tym bardziej że uprzednio była karana za wykroczenie z art. 94 § 1 kw.

Sąd uznał obwinioną L. K. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, to jest wykroczenia z art. 94 § 1 kw i za to na podstawie art. 94 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 kw wymierzył jej karę 500 złotych grzywny.

W ocenie Sądu kara grzywny w orzeczonym wymiarze jest adekwatna i spełnia kryteria z art. 33 § 1 kw, a jednocześnie uwzględnia sytuację majątkową i rodzinną obwinionej. Zrealizuje ona cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionej. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jej sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. W ocenie Sądu kara grzywny w wymiarze 500 zł spełni w stosunku do sprawcy cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta nie przekroczy też możliwości finansowych obwinionej.

Wymierzając L. K. karę, Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności towarzyszących sprawie. Stopień winy obwinionej w popełnieniu przypisanego jej wykroczenia był znaczny. Jest ona osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jej poczytalności, wobec czego w czasie czynu mogła w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Sąd miał na uwadze też znaczny stopień społecznej szkodliwości zachowania obwinionej. Swoim zachowaniem naraziła ona na bezpośrednie niebezpieczeństwo zarówno siebie jak i innych uczestników ruchu drogowego (w tym swoich pasażerów), przy czym działała przy tym umyślnie, decydując się na prowadzenie samochodu bez posiadania uprawnień. Sąd za okoliczność obciążającą uznał fakt, że obwiniona dopuściła się już uprzednio wykroczenia z art. 94 § kw, za co została ukarana mandatem karnym kredytowanym. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących zachowanie obwinionej.

Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adwokata M. G. kwotę 216 (dwieście szesnaście) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną obwinionej z urzędu, powiększoną o podatek VAT w stawce 23 % od tego wynagrodzenia.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 617 kpk i art. 21 pkt 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w

Wąbrzeźnie 50 złotych tytułem opłaty oraz obciążył ją kwotą 120 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków. Zdaniem sądu uiszczenie tych kosztów nie będzie dla obwinionej nadmiernie uciążliwe.